

BOEKEN | MUZIEK | STREAMING

ROOTS/AMERICANA
STEVE EARLE & THE DUKES
Jerry Jeff

★★★★☆

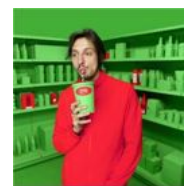
Steve Earle, country-outlaw en behoeder van 'all things Americana', heeft nooit beweerd dat hij het warm water had uitgevonden. Dat wordt meer dan ooit duidelijk nu hij er een gewoonte van maakt hele albums te vullen met songs van betreurde voorgangers. Na 'tributes' aan Townes Van Zandt en Guy Clark én een album vol songs van zijn overleden zoon Justin Townes Earle, neemt Steve zijn hoed af voor Jerry Jeff Walker. De man – overleden in 2020 – zette het pad uit voor andere artiesten die hielden van country, zonder zich in de country-mainstream te bewegen. De enige song op het album Jerry Jeff die bij velen een belletje zal doen rinkelen, is *Mr. Bojangles*, gecoverd door god en klein pierke en bij een jonger publiek nog bekend van de versie die Robbie Williams maakte. Het is als croonnummer een uitzondering tussen negen andere songs van Walker, van lichtvoetig tot bluesy of in een folkstijl waarin genres in elkaar overvloeien. Jerry Jeff is geen 'rouwplaat' maar heeft een aardige swing die we deels aan Walker en deels aan Earle kunnen toeschrijven. Vriendschap die mee de Styx oversteekt, hoe mooi is dat.

(sv)

HIPHOP
ROMÉO ELVIS
Tout Peut Arriver

★★★★★

Na Angèle bewijst ook broer Roméo Elvis met *Tout Peut Arriver* opnieuw dat hij muzikaal uit fijn hout gesneden is. "Tout peut arriver, er kan van alles gebeuren. Het is mijn mammy (grootmoeder, red.) die ons dat vaak op het hart drukt", zegt Roméo Elvis zelf. "Ik hou van die mentaliteit. Alles kan gebeuren, zowel positief als negatief." Het idee om er zijn albumtitel van te maken, heeft Roméo Elvis dus van zijn oma. Met *Skit Mammy* heeft ze ook een plekje op de plaat, een fragment uit een telefoongesprek met haar kleinzoon.

Hoewel er een herinnering aan zijn vorige album *Chocolat* in zit – zoals in het schitterende *TPA*, dat lijkt te verwijzen naar de turbulente periode na de beschuldiging van grensoverschrijdend gedrag, maar ook hoop uitstraalt – heeft het geheel een andere feel. Nummers als *3 Cafés* en *Chatchienchaud* trekken nog voluit de kaart van de grote rapbeats. *L'adresse*, *Bien* en *Ma Quête* houden het subtiel en rustiger. In *13/12*, naar zijn verjaardag, speelt hij slim met crescendo en decrescendo. Zijn warme diepe stem kietelt fijn je oor. Dat maakt samen met de persoonlijke, unieke teksten *Tout Peut Arriver* niet alleen een sterke, maar ook boeiende plaat.

(eadp)

INDIE
EVERYTHING EVERYTHING
Raw Data Feel

★★★★★

5% van de teksten die frontman Jonathan Higgs van Everything Everything zingt op de nieuwe plaat *Raw Data Feel*, is niet door hemzelf geschreven. Wel door een computer. Higgs gaf de voorzet en met behulp van artificiële intelligentie werden de teksten afgewerkt door de robot. Meer dan een leuk weetje is dat niet, want voor erg diepgaande teksten is niemand ooit fan geworden van de Britse groep.

Gelukkig zijn er genoeg redenen om wel fan te zijn. Het springerige enthousiasme van de bende uit Manchester waren ze even kwijt op *Re-Animator*, de donkere voorganger uit 2020, maar is nu helemaal terug. Vanaf opener *Teletype*, vol digitale blippjes gestoken, spat de energie ervan af. Het werkt aanstekelijk: ook u zult tijdens *Bad Friday* lachen om de discussie of de feiten zich nu vrijdag- of zaterdagavond afgespeeld hebben.

Het blijft op elke plaat genieten van de falsetto van Higgs, die nu en dan doet denken aan die van Thom Yorke van Radiohead. Wat ze absoluut niet gemeen hebben, is dat Higgs perfect voorspelbaar is. Je wordt vrolijk van Everything Everything, daar is niets aan te doen. En daar is *Raw Data Feel* een knappe illustratie van. (gjs)

SINGER-SONGWRITER
BUURMAN
Vuurman

★★★★☆

Bij de vuurkorf

Geert Verdickt, de creatieve motor van Buurman, boort op het nieuwe album van zijn groep een nieuw vat inspiratie aan. *Vuurman* is godbetert een 'conceptalbum', geboren uit de podcasts die Verdickt maakte rond telkens één persoon met een uitzonderlijk verhaal, gesprekken die werden gevoerd bij het geknetter van de vuurkorf. Na een groepsalbum dat te nadrukkelijk lonkte naar grote podia en een soloalbum dat persoonlijke besognes aanpakte, vindt Verdickt hier nieuw, tja, vuur. De verhalen van een revaliderende kanaalzwemmer, een seingever die een foutje maakt dat een wielrenner de overwinning kost, een prof die zijn moeder verliest aan corona of een man die van een deportatietrein sprong en zo de oorlog kon navertellen, leveren mooie verhalen op die duidelijk ook groepsleden Koen Renders en Stijn Gevaert hebben geïnspireerd tot knappe muziek. De balans tussen de soms best heftige verhalen en de 'lichtgevende' muziek zit goed, naast zijn gesprekspartners vindt Verdickt de poëzie terug die de groep al bij zijn debuut in 2008 altijd met zich mee droeg. *Vuurman* bewijst dat – merci, Jeroen Brouwers – "niets bestaat dat niet iets anders aanraakt". (sv)

Geert Verdickt van Buurman.
FOTO LUC DAELEMANS

THRILLER
M.W. CRAVEN
De Curator, Luitingh-Sijthoff, 345p

★★★★★

Naar aanleiding van zijn twee eerste thrillers, *Brandoffer* en *Zwarte Zomer*, schreven wij op deze bladzijden al dat de Britse auteur M.W. Craven met het speurdersduo Washington Poe en Matilda 'Tilly' Bradshaw een goudklompje van aanzienlijk formaat in zijn handen had. Zijn jongste boek *De Curator* versterkt die mening alleen nog maar. Cravens boeken zijn niet alleen heel *clever* opgebouwd, ze zijn ook grappig en actueel. Maar bovenal worden ze bevolkt door een bonte verzameling geweldige personages die te pas en te onpas verbaal de degens met elkaar kruisen. Deze nieuwe aflevering start met de vondst van zes afgesneden vingers. Sommige eigenaars van de lichaamsdelen waren bij de operatie verdoofd, anderen hadden beduidend minder geluk. Puik speurwerk van computernerd Bradshaw lijkt een snelle oplossing op te leveren. Er wordt een verdachte opgepakt, maar die blijft verrassend genoeg de ergste feiten ontkennen. Hoewel hij ook andere dingen vertelt, waar de speurders op dat moment nog geen weet van hadden. Wie zit er dan wel achter deze gruweldaden en vooral ook wat is zijn of haar motivatie? Steengoede thriller, geweldige reeks. (ged)

STRIP
MARC SLEEN
Nero - Het Rattenkasteel - De Ultieme Editie

★★★★★

De Ultieme Editie staat erop. En dat is geen letter gelogen. *Het Rattenkasteel* is één van Sleen's beste verhalen. Meer zelfs, deze Vlaamse horror uit 1948 was zijn favoriet binnen zijn nochtans gigantisch oeuvre. Maar zoals dat ging met Nero: met de druktechnieken van toen, dan nog op goedkoop papier, werden die tekeningen niet altijd goed afgedrukt in krant of album. En dan zijn we nog vriendelijk. Latere edities gingen dan weer verder op eerdere edities ... En dan gebeurt het wonder. Catharina, de weduwe van Marc Sleen, vindt bij het opruimen van de Sleenwoning in Hoeilaart ongeopende dozen in de kelder. Daarin, in bruin papier gewikkeld, originele Nero-tekeningen. Drie stokoude Nero-strips kunnen zo, alsof ze gisteren getekend zijn, weer heruitgegeven worden: *Het Rattenkasteel*, *De Blauwe Toekan* en *De Erfenis van Nero*. Resultaat: een haarscherpe lijn in die heerlijke klinkt-het-niet-dan-botst-het-stijl van de jonge Marc Sleen. De strip wordt ook afgedrukt zoals Sleen ze dagelijks tekende: per twee stroken. Met eronder telkens een korte toelichting, weetje of achtergrond bij die aflevering door experts Noël Slangen en Yves Kerremans. Dit is monumentenzorg op z'n best. (jbx)